

ВЪЗДЕЙСТВИЕ НА ПРАВОТО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ ВЪРХУ НАЦИОНАЛНАТА ЗАКОНОВА РАМКА В ОБЛАСТТА НА ЗАКРИЛА НА ПРАВАТА НА ИНТЕЛЕКТУАЛНА СОБСТВЕНОСТ. ОЧАКВАНИЯ И ПЕРСПЕКТИВИ

Доц. д-р Веселина Манева, НБУ

IMPACT OF THE LAW OF THE EUROPEAN UNION ON THE NATIONAL LEGAL FRAMEWORK IN THE FIELD OF PROTECTION OF INTELLECTUAL PROPERTY RIGHTS. EXPECTATIONS AND PERSPECTIVES

Associate Prof. Vesselina Maneva, PhD

Abstract: Intellectual property rights are an important factor in building the internal market of the European Union. They determine the economic development of the country and are a prerequisite for its membership in the Community. The article follows the process of accession of the Republic of Bulgaria to the European Union - from the signing of the Association Agreement on 8.03.1993 to 1.01.2007, the date of its full membership in the Community. The chronological order reflects the adoption of new legislation and changes in the management of intellectual property. Issues related to the development of the European patent system and the creation of the Community Unitary Patent Court and their impact on national law have been considered.

Key words: common market, association agreement, new legislation, joining, European patent system, unified patent court, European patent.

I. ЕВРОПЕЙСКАТА ПРАВНА РАМКА НА ПРАВАТА НА ИНТЕЛЕКТУАЛНА СОБСТВЕНОСТ

Изграждането на всяка силна и конкурентоспособна икономика се основава на знанието, на научните изследвания, както и на използване постиженията на човешкото творчество. Тези критерии определят и формирането на вътрешния пазар на Европейския съюз. Те извеждат значението на правата на интелектуална собственост (ИнСо) в системата на обективното правно регулиране както на Общността, така и на всяка държава членка.

Създаването на вътрешния пазар насърчава хармоничното развитие на стопанските дейности, като за целта следва да се премахнат пречките за свободно движение на стоки, лица, услуги и капитали и да се създаде благоприятна среда за иновационна и инвеститорска дейност, за разпространение на технически решения и произведения. В този процес, от една страна, се поставя закрилата на изключителните права на създавателите на тези постижения, а от друга, икономическите интереси на обществото и гражданите. Този баланс е постижим именно чрез нормите на материалното право в областта на интелектуалната собственост, което до голяма степен е част от *acquis communautaire* (постиганията на правото на ЕС), както и от международните договори, администрирани от Световната организация за интелектуална собственост. Ефективното приложение на материалното право в областта на интелектуалната собственост се осигурява чрез актовете на Общността, чията основна цел е сближаването на законодателствата на държавите- членки за осигуряване на високо

равностойно и хомогенно ниво на закрила в рамките на вътрешния пазар. По този начин се премахват различията в националните системи на държавите членки и се създават условия за еднаква степен на закрила в цялата Общност. Така се улеснява свободното движение на стоки и капитали в рамките на вътрешния пазар и се засилва неговата конкурентност на световния пазар. Чрез тези средства се преодолява разпокъсването на пазара, обусловено от особеностите на националните режими, като се увеличават инвестициите за иновации и творчество.

В този контекст са нормите на чл. 30 и чл. 34 от Римския договор за създаване на Европейската икономическа общност от 25 март 1957 г. С тях се забраняват всякакви „количествени импортни и экспортни ограничения“, с което се подкрепя принципа на „свободното движение на стоки“. Освен това нормите на общностното право имат предимство пред националните закони в областта на интелектуалната собственост. От това следва, че националният патент, който удостоверява изключителни права на своя притежател на територията на съответната страна, би следвало да противоречи на този принцип. Следователно стоките, които инкорпорират тези права, не биха могли да се движат свободно в границите на Съюза. Това би довело до изключване действието на националните патенти за страните-членки на Европейския съюз, с което се създават пречки в осъществяването на търговския обмен. За да се преодолее създалото се противоречие бяха включени т. нар. „стопански клаузи“. Съгласно чл. 36 от Договора, правната закрила на индустриалната собственост има приоритет пред принципа за свободно движение на стоките в Общия пазар, което означава, че са възможни ограничения за внос и износ въз основа на действащи патенти.

II. ПРОЦЕСЪТ НА ПРИСЪЕДИНЯВАНЕ НА Р БЪЛГАРИЯ КЪМ ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ – СЪПКА ПО СЪПКА КЪМ ПРИЕМАНЕ ДОСТИЖЕНИЯТА НА ПРАВОТО НА СЪЮЗА В ОБЛАСТТА НА ИНТЕЛЕКТУАЛНАТА СОБСТВЕНОСТ

След промените през 1989 г., за Р България в обществено-политическия живот, възникна не само възможността, но и необходимостта от присъединяване към съществуващата в Европа икономическа структура на Общия пазар. Подготовката за приемане на страната като пълноправен член на Европейския съюз в сферата на правото обхващаше и проблема за поставяне на Конституцията в съответствие с изискванията на учредителните договори, като този процес трябваше да предшества сключването на Споразумението за присъединяване и ратификацията на първичното право. Споразумението и изготвената и приета впоследствие от Европейската комисия Бялата книга („Завършване на вътрешния пазар“) не съдържат изисквания за промяна на конституцията, а предвиждат задължения за сближаване на законодателството и то в периода, предшестваш присъединяването. Резултатът следва да е реципиране на определени чуждестранни стандарти в българското законодателство и отчасти въвеждането на международното право във вътрешния правен ред по системата на дуализма¹. Този процес изискваше координиране на националните политики, с което се целеше да се осигури съвместимост, последователност и сближаване на различните възможности в контекста на европейската интеграция. Съвместимостта на националните политики е необходима, за да няма отрицателно въздействие върху другите държави-членки и върху постигането на общите цели, поставени в рамките на европейския интеграционен процес.

Още с приемането на новата Конституция през 1991 г. бяха утвърдени извършените промени в обществото и въведени основните принципи на демократичното общество. С тях се гарантираше прехода от централизирано планирана към пазарна

---

¹ Вж.: Танчев, Е., Адаптиране на Конституцията от 1991 г. към членството на Р България в Европейския съюз. Сборник доклади „Перспективи за разширяването на Европейския съюз на Изток“, Баня, 2002 г., с. 136- 137.

икономика, подкрепяща свободната стопанска инициатива на гражданите. Тези фактори оказаха силно влияние върху състоянието на изобретателската дейност в страната. Беше премахнато монополното положение на държавата в управлението на изобретателската дейност, като едновременно с това се отмени идеологизираната форма на закрила на изобретенията с авторски свидетелства, чрез която те се превръщаха в общодържавна собственост. Закрилата и реализацията на патентованите изобретения се предоставяше на техния притежател. Този принцип следваше от конституционната норма на чл. 17, ал. 3, според който обектите на интелектуална собственост се считат за частна собственост, която е неприкосновена. Тези промени обаче създадоха сериозни затруднения за българския изобретател. От една страна, той трябваше да заплати таксите, свързани с процедурата по издаване и поддържане на патента в Патентното ведомство, както и да внедри и реализира изобретението на пазара. По същата причина голям брой действащи авторски свидетелства не бяха трансформирани в патенти в предвидения преходен период. От друга, процесите на масова приватизация и реституция доведоха до унищожаване на редица предприятия и заличаване на някои стопански отрасли, с което голяма част от българските изобретения загубиха възможност за внедряване и реализация на пазара у нас и в чужбина.

През 1992 г. България става член на Съвета на Европа, с което се задължава да ратифицира Европейската конвенция за защита правата на човека и да зачитат правата на националните малцинства².

Началото на процеса на присъединяване на Р България към Общността, бе поставен с подписаното на 8 март 1993 г. в Брюксел Споразумение за асоцииране между страната и Европейската общност (ЕО)³, сключено на основание чл. 238 от Договора за ЕС. С него се осъществява подготовката на страната за присъединяване към Съюза.

Чл. 67, ал. 1 от Споразумението и приложение XVI към него разглеждат въпросите на закрилата на правата на интелектуална, индустриална и търговска собственост. По силата на тези разпоредби България се задължава до края на петата година от влизане в сила на Споразумението да предостави ниво на закрила, сходно на това, съществуващо в Общността, включително и сравними средства за осъществяване на тези права. Това ниво се определя от 6 регламента на Общността: 1768/92 за създаване на сертификат за допълнителна закрила на медицинските продукти, Регламент 1610/96 за продуктите за растителна защита, Регламент 2100/94 за новите сортове растения, Регламент 3295/94 относно граничния контрол за закрила на правата на интелектуална собственост и Регламент 2081/92 за закрила на географските указания и наименованията за произход на селскостопанските и хранителни продукти, задължителни за страните членки и които унифицират частично правната уредба на някои основни обекти на интелектуалната собственост. Съгласно ал. 2, в същия срок България следва да направи постъпки за присъединяване към Мюнхенската конвенция за издаване на европейски патенти от 5 октомври 1973 г., а също така да се присъедини към другите многостранни конвенции относно правата на интелектуална, индустриална и търговска собственост, посочени в § 1 на приложение XVI, към които страни-членки са договарящи страни или които се прилагат *de facto* от тези страни⁴. Споразумението следваше да бъде ратифицирано от парламентите на 11-те страни членки на ЕО и влезе в сила на 15 март 1995 г. Следва да

---

² На 5 май 1949 г., с договора, подписан в Лондон, е учреден Съветът на Европа. Държавите-членки запазват индивидуалния си суверенитет и политическата си идентичност. Целта, визирана в Преамбюла е „приобщаването на членовете към духовните и морални ценности, които са общо наследство на техните народи и са в основата на принципите за лична и политическа свобода и върховенство на закона, върху които се изгражда истинската демокрация”.

³ Европейско споразумение за асоцииране между Европейските общности и техните страни членки, от една страна, и Република България, от друга страна, ратифицирано със закон, приет от 36-о Народното събрание на 15.04.1993 г. - ДВ, бр. 33 от 20.04.1993 г. В сила от 1.02.1995 г.

⁴ Тук следва да се отбележи, че към момента България е член на повечето от посочените международни договори в областта на интелектуалната собственост.

се отбележи, че интелектуалната собственост е сред областите на правото, за които Споразумението признава, че представляват важно условие за икономическата интеграция на България с Общността, с оглед на което общият 10-годишен срок, установен за другите области на правото (в чл. 70 от Споразумението), е намален на 5 години.

Процесът на извършване на промените обхваща следните етапи:

- анализ на актуалното състояние на законодателството;
- сравнително проучване на законодателството на страните членки на ЕС;
- извеждане на принципните положения и тенденции, които подлежат на рецепция от новото българско законодателство.

Чрез тези стъпки се цели създаване на ефективна и адекватна закрила, изразяваща се в постигането на „равнище, еднакво със съществуващото в Общността“. Така се осъществява процесът на сближаване на законодателството на страната с това на страните от Европейския съюз.

След подписване на Споразумението за асоцииране Европейската комисия изготви „Бялата книга“ за страните от Централна и Източна Европа. Целта беше да се създаде програма за изпълнение на задълженията, произтичащи от вътрешния пазар, която всяка една от асоциираните страни би могла да следва и в същото време да бъде наблюдавана от ЕС. В книгата се посочваше редът и сроковете, в които страните ще осъществят сближаването на законодателството си, като същевременно се премахнат пречките, предопределени от националните закони. Всяка страна изготви своя Национална програма за приемане на достиженията на правото на ЕС (*Acquis communautaire*). Разработената от правителството на Р България програма е правно-технически инструмент за реализиране стратегическата цел- присъединяването на страната към ЕС. В нея бяха посочени приоритетните цели, етапите на осъществяването им, сроковете за прилагането, управлението, координирането, мониторинга и контрола на изпълнение на цялостния процес, в краткосрочен (до 1998 г.), средносрочен аспект (1999- 2001 г.) и в далечна перспектива (2001- 2005 г.). Изпълнението на програмата е и обосновка на исканията за финансова подкрепа от ЕС.

С приемането от Народното събрание на Закона за патентите и на Закона за авторското право и сродните му права през 1993 г. може да се приеме, че България е изпълнила в голяма степен задълженията си в споразумението за асоцииране относно закрилата на интелектуалната собственост. Законите преуредиха традиционни институти на патентното и авторското право. По обхват, структура и съдържание те са в съответствие със законите на водещите страни в Общността. С тях се постави още началото на реформата в областта на интелектуалната собственост, адекватна на европейското законодателство и на изискванията на пазарната икономика.

С оглед приемането на страната в ЕО едно от основните изисквания е присъединяването на Р България към Световната търговска организация и подписването на Споразумението за търговските аспекти на правата на интелектуална собственост (TRIPs)⁵. Споразумението постави изискването към всяка страна- членка да гарантира законово и ефективно прилагане на правата на интелектуална собственост в сферата на търговията. България беше прета през 1996 г. в СТО, а този факт осигури на страната ни достъп до световните пазари на стоки и услуги. Установено бе, че приетите ЗП и ЗАПСП през 1993 г. са в съответствие с принципите и основните положения на Споразумението, но по отношение на някои разпоредби (напр. правото на информация при нарушение на правата, въвеждане на обезпечителни мерки, изчерпване на правата и др.) възникна необходимост от промени в законодателството ни.

---

⁵ Споразумение ТРИПС, представляващо Приложение 1В към Маракешкото споразумение за създаване на Световната търговска организация. Протокол за присъединяване на Р България към Споразумението, обн. ДВ, бр. 67 от 2002 г., в сила от 1.12.1996 г.

В областта на закрила на правата на индустриална собственост и с оглед привеждане на законодателството на страната в съответствие с *acquis communautaire* на правото на ЕС през м. януари 1999 г. Патентното ведомство подготви три законопроекта: Закон за промишления дизайн, Закон за марките и географските означения и Закон за топологията на интегралните схеми, които бяха приети през същата година⁶, с което беше изпълнен още един от критериите за членство, завършена беше правната реформа в областта на индустриалната собственост.

На 23 декември 1997 г. Р България подаде молба за присъединяване към Европейската патентна организация (ЕПО), с което изпълни задълженията, поети съгл. чл. 67, т. 2 от Споразумението за асоцииране между страната и Европейската общност и декларира волята си за присъединяване към европейските структури. Същевременно с това България изпълни поставените изисквания в Зелената книга относно патента на Общността и патентната система на Европа⁷. С Решение на Административния съвет на Организацията от 4 март 1998 г. страната получи статут на наблюдател в ръководните и изпълнителните органи на ЕПО, което даде възможност за по-бързо интегриране в Съюза, както и за непосредствено възприемане на тенденциите в развитието на Европейската патентна система. На 29 януари 1999 г. е отправена покана за членство в ЕПО. България е пълноправен член от 1 юли 2002 г. Този факт е първата реална стъпка в процеса на присъединяване към ЕС.

На 12 юли 2000 г. Народното събрание в изпълнение на задължението по чл. 67, т. 2 от Споразумението за асоцииране България се присъедини и към други международни конвенции, като прие закони за ратифицирането им: Страсбургска спогодба относно Международната патентна класификация, от 1971 г., Ницска спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки, Виенска спогодба за образните елементи на марките и Локарнската спогодба за Международна класификация на промишлените дизайни⁸.

През 1997 г. беше приет Законът за новите сортове растения и породи животни, като от 1998 г. България е страна членка на Международната конвенция за закрила на новите сортове растения (UPOV)⁹. С това се предоставят възможности за закрила на постиженията на селекционерите в областта на земеделието и животновъдството.

Същата година беше отворена за преговори и Глава V „Дружествено право” от Националната програма, в рамките на която се разглеждат въпросите за закрила на правата на индустриалната и интелектуална собственост.

Основните инфраструктури за прилагане на действащото законодателство в областта на интелектуалната собственост са Патентното ведомство, структурирано през 1993 г. със Закона за патентите, Министерство на културата, Министерство на вътрешните работи, Министерство на правосъдието и Агенция „Митници”, обвързани помежду си в Национална система за обмен на информация, създадена с Наредба на МС от 26 януари 2006 г. Чрез изградената национална мрежа се постига обмен на информация по защита правата на интелектуалната и индустриалната собственост. Тези действия от страна на българската държава са в съответствие с Директива 2004/48 ЕС относно прилагане на правата на интелектуална собственост.

С подписването на 25 април 2005 г. на Договора за присъединяване на Р България към Европейския съюз страната придоби статут на активен наблюдател в работата на органите и институциите на Съюза, макар че до присъединяването си, страната нямаше право на глас. В този период България доказва способността си за пълноценно участие в

⁶ Законите са обнародвани в ДВ, бр. 81 от 14 септември 1999 г., в сила от 15 декември 1999 г.

⁷ Зелената книга, относно патента на Общността и патентната система на Европа 199 /COM/97/ 314 final/

⁸ Спогодбите са приети със закони, обн., ДВ бр. 64 и 65 от 2001 г.

⁹ Международната конвенция за закрила на новите сортове растения, подписана в Париж през 1961 г., ратифицирана със закон, приет от НС на 5.02.1998 г., обн. ДВ, бр.49 от 1998 г., в сила от 24.04.1998 г.

процеса на вземане на решения и готовност за прилагане на европейското законодателство.

От 1 януари 2007 г. Р България е пълноправен член на ЕС. Законодателството в областта на интелектуалната собственост е приведено в съответствие с правото на ЕС, като страната изпълни декларацията по чл. 67 от Споразумението. Бяха приети нови закони, уреждащи правния статус на всички обекти на художественото и техническото творчество. Същевременно с изготвената правна рамка страната е член на европейските и международни структури, както и на международните договори. Всички тези фактори се разглеждаха като предпоставка за успешно привличане на чужди инвестиции, за развитие на българската промишленост и износ на българските промишлени стоки на европейския пазар. Това изискваше създаване на национална програма за активизиране на дейността по създаване на нови български продукти и технологии на световно ниво, стимулиране на научния и техническия потенциал на страната, допринасящ за увеличаване конкурентоспособността на българските стоки на европейския пазар. Тук се поставя проблемът за реализацията на патентованите български изобретения и полезни модели. Този процес изисква съответна материално-техническа база, предоставяща възможност за внедряване на техническите решения в редовно производство, т. е. мултиплициране на изделието и реализирането му на националния или международния пазар. Колко са предприятията в страната, които могат да инвестират в осъществяването на едно изобретение и да го превърнат в иновативен продукт за пазара? Да, страната разполага с лаборатории (напр. БАН, Техпарк, изследователските центрове на някои висши училища), апаратура, кадри, но малко са предприятията, които могат да създадат такива звена, които да реализират тези технологични постижения. Следва да се отбележи ролята на Министерство на икономиката, което понастоящем реализира европейската програма за насърчване на конкурентоспособността на българските предприятия като финансира проекти за закрила на обекти на индустриална собственост: изобретения, полезни модели и промишлени дизайни. Но изхождайки от факта, че засега индустрията на страната се базира основно на дейността на малките и средни предприятия, които не разполагат с необходимия ресурс за осъществяване на едно високотехнологично изобретение, въпросът за тяхната търговската реализация остава нерешен.

Членството на България в ЕС отбелязва едно изцяло хармонизирано законодателство в областта на интелектуалната собственост. Очакванията се свързваха с въведения институт на служебното изобретение и промишлен дизайн, въведената облекчена процедура за регистрация на полезните модели, регламентиране на института на нарушение на правата, както и изчерпателно уреждане на процедурите, обезпечавачи защитата на нарушените права. В областта на авторското право и сродните права бяха регламентирани Организацията за колективно управление на авторските права, правната закрила на компютърните програми и на базите данни, спътниковото разпространение и кабелното предаване на авторските произведения, уреждане на „правото на следване” и др.

III. ПЕРСПЕКТИВИ ЗА РАЗВИТИЕТО НА ЕВРОПЕЙСКАТА ПАТЕНТНА СИСТЕМА И ВЪЗДЕЙСТВИЕТО Ї ВЪРХУ НАЦИОНАЛНАТА ПРАВНА РАМКА

Един от най-важните въпроси, който стои понастоящем пред страните членки на ЕС в областта на закрилата на изобретенията, това е **създаването на единна патентна система и на Единен патентен съд на Общността.**

Тази идея не е нова. Тя възниква още през 20-те години на миналия век, като нейн първоизточник е т. нар. „паневропейско движение” на граф Кауденхоф-Калерги. След 1928 г. тази идея получава ново развитие във връзка с унификацията на

законодателството в областта на правната закрила на промишлената собственост между Германия и Австрия¹⁰.

През 1953 г. в Европейския съвет е обосновано предложение за създаване на Европейски патентен съд и обособяването на европейско патентно право¹¹. Но едва с влизането в сила на Европейската патентна конвенция през 1973 г. се регламентира издаването на европейски патент. Той обаче има действие по отношение на само на територията на посочените в заявката страни. През 1975 г. в Люксембург, на дипломатическа конференция, е приета Конвенцията за патент на Европейската икономическа общност, но не е ратифицирана от необходимия брой страни и не влиза в сила.

Европейската общност винаги се е стремяла да регламентира процедура за издаването на единен патент, действащ на територията на целия Съюз, така, като това е постигнато вече в процедурата за регистрация на марка и дизайн на Общността,

Потребността от създаването на единна съдебна система по патентни спорове в Европа е обоснована както от високата цена на патентната закрила в Европа (в сравнение с тази в САЩ и Япония), така и от обстоятелството, че споровете по издадените европейски патенти след тяхното валидиране в посочените от заявителя страни членки се уреждат от съответните национални законодателства и се разглеждат и решават от националните съдилища. При тази хипотеза не са малко случаите, при които по един и същ спор съдилищата в различните страни се произнасят по различен начин. Образоването и воденето на производства за защита на нарушените права във всяка страна води до оскъпяване на процеса на упражняване на правата на патентоприетелите. Налице е явно несъответствие между принципите и динамиката на развитие на Общия пазар и националните законодателства. Тези обстоятелства доведоха до разработване на проект за Споразумение за уреждане на спорове по европейски патенти (European Patent Litigation Agreement – EPLA) в рамките на Европейската патентна организация още през осемдесетте години на миналия век. Поради редица противоречия и непостигнатия консенсус Споразумението не беше прието.

Това беше причината за изготвяне на нова стратегия и приемане на два важни документа на Европейския парламент и на Съвета: Регламент № 1257/ 2012 за осъществяване на засилено сътрудничество при създаване на единна патентна закрила и Регламент № 1260/ 2012 г. за осъществяване на засилено сътрудничество по отношение на приложимите правила за превод. Наред с посочените документи беше изготвено и Споразумението за създаване на Единен патентен съд¹², което е неразделна част от тъй наречения „пакет за патентите“, имащ за цел създаването на единната патентна система на Общността. С него се цели да се подобри защитата на европейските патенти, както и създаването на правна сигурност с постановените от Единния съд решения. Тези актове ще имат действие на територията на всички държави, подписали Споразумението, като чрез тях ще се избегне съществуващата противоречива съдебна практика и ще се намалят съдопроизводствените разходи.

Споразумението за създаване на Единния патентен съд е подписано от 24 страни членки на заседание на Съвета на Европейския съюз, състояло се на 19 февруари 2013 г., като България подписа Споразумението на 5 март с.г. То предвижда единна патентна закрила чрез издаване на патент на Общността и създаване на Единен патентен съд.

---

¹⁰ Winklbauer, E., Westeuropäische Patentrechtsintegration und Schutzrechtspolitik, Staatsverlag der DDR, Berlin, 1967, s. 39.

¹¹ Идеята за интеграция в областта на патентното право е свързана и с името на Едуард Раймер- президент на ведомството на ФРГ, експерт по въпросите на патентното право към Европейския съвет.

¹² Споразумение относно единен патентен съд /2013/C 175/; Приложение 1 Статут на Единния патентен съд /OJ C 175/ 20.06.2013/.

По отношение системата на издаване на патент на Общността страните членки са единодушни – компетентен орган е Европейското патентно ведомство със седалище Мюнхен. Но проблемът е за Единния патентен съд, който ще разглежда исквете за патентни нарушения, както и насрещни иски за обявяване на недействителност на патент. Съдопроизводството е двуинстанционно, като първоинстанционният съд е децентрализиран и се състои от централно, местни и регионални отделения. Въпреки че Споразумението за единен патентен съд е ратифицирано от необходимия брой страни (към момента те са 13), изискването е то да е одобрено и от Франция, Великобритания и Германия- държавите, на чиито територии има най- голям брой действащи европейски патенти и на чиито територии се предвижда да има централно отделение. От тези държави факт е ратификацията от Франция. На този етап статутът на Великобритания е неясен и с оглед Споразумението на нейната територия не може да се установи предвиденото едно от централните отделения на съда. Същевременно с това пред Конституционния съд на Германия е подадена жалба от една от немските провинции против ратификацията, която ще бъде разгледана едва през 2018 г. Тези обстоятелства осуетяват влизането в сила на договора, като първоначално се предвиждаше това да стане през 2014 година.

От друга страна, създаването на местни или регионални отделения е в зависимост от броя разгледани дела в областта на патентите за последните три години. За създаването на местно отделение изискването е образувани повече от 100 дела за три последователни години. Тази възможност е неприложима за България, тъй като статистиката на СГС посочва до 2-3 дела за патентни нарушения на година. Регионалните отделения се създават по искане на няколко държави, обединени на регионален принцип. България все още не е изразила ясна позиция по този въпрос.

Второинстанционният съд – апелативен съд, ще е със седалище в Люксембург.

На този етап въпросите, относно нарушаването на патентните права остават в компетентност на националните законодателства, които могат да предвидят механизми, осигуряващи по-ефективни мерки за упражняване на субективните права, както и такива за борба против нарушенията, особено на авторските права в интернет.

Очакванията за всички държави е мъдро и справедливо разрешаване на възникналия институционален проблем.

Европейският съюз, възникнал като резултат от усилията за сътрудничество на държавите членки за постигане на стабилен икономически растеж, затвърждава демократичния правов ред и отговаря на предизвикателствата на глобализацията. Основавайки се на достиженията на правото на Общността, националните политики са тези, които определят успешното развитие на всяка държава.